

KULVA SE NEÅ½Ã•KÃ•

PondÅ›ílÃ-, 12 Å™Ã-jen 2020

PanÃ-

v dÅ›chovÃ©m vÅ›ku si doma stÅ›Å¾uje manÅ¾elovi, Å¾e uÅ¾í ji ÄºplnÄ› ignoruje jako Å¾enu: â€žDÅ™Ã-v jsi mÄ› poÅ™Ãjd drÅ¾el za ruku...â€• ManÅ¾el ji tedy chytne za ruku. A ona zas: â€žKdys mi dal naposled pusu?â€• ManÅ¾el ji nÄ›Å¾nÄ› polÅ•bÃ-a pÅ™i tom poÅ™ÃjdnÄ› obejme. V Å¾enÄ› se probudÃ- vzpomÃ-nky: â€žPamatujeÅ¡i, jak jsi mÄ› vÅ¾dy jemnÄ› kousal do krku a ramen?â€• ManÅ¾el ji pustÃ-a odchÃ¡zÃ-. Ona naÅ¡vanÄ›: â€žKam jdeÅ¡?â€•

"Pro Å¾uby..."

ÅœekÃ¡jm ve frontÄ› na kasu, pÅ™ede mnou stojÃ- mladÃ¡ maminka s dvÄ›ma malÅ½ma holÃ•iÄ•kami.â€žMamiko?â€œ ozvala asi tÅ™Ã-letÃ¡ beruÅ¡ka.â€žCopak, zlato.â€œâ€žMamiko, kulva se neÅ¾Ã-kÃ¡, viÅ•?â€œMaminka zalapala po dechu:â€žKde samozÅ™ejmÄ› neÅ™Ã-kÃ¡, to je moc oÅ¡iklivÅ½ slovo, takhle nesmÃ•Å¡i mluvit.â€œâ€žA mamiko?â€œ ozvalo se znova.

PÃ¡jn pÅ™ed nimi se zaÅ•al maliÅ•ko otÅ™Ãjsat v zÃ¡kladech. Maminka se snaÅ¾ila dÄ›lat, Å¾e neslyÅ¡Ã-, ale bylo jÃ- to houplaÅ½.â€žMamiko a Ä•ulÃ¡k se taky neÅ¾Ã-kÃ¡, viÅ•?â€œNeÅ¾ nebohÃ¡ panÃ- staÅ•ila zareagovat, ozvala se starÅ¡Ã-, pÅ™eruÅ¡ka:â€žNeÅ™Ã-kÃ¡, Å™Ã-kala teta, jestli budeme mluvit sprostÄ›, vypadaj nÃ¡jm za to vÅ¡echny vlasy a budeme pleÅ¡atÅ½ jako strejda Karel. On musel bejt asi straÅ¡nej sprosÅ¥Ã¡k, viÅ• mami?â€œ

Maminka nemluvila, zoufale se rozhlÃ•Å¾ela po nouzovÃ©m vÅ½chodu, ale uvÄ›znÄ›nÄ¡ v dlouhÅ½ Å™adÄ› koÅ¡Ã-kÅ“ nemÄ› absolutnÄ› Å¾Ãjdnou Å¡anci.

PÃ¡jn
pÅ™ed nimi, zlomenÅ½ v pase, se uÅ¾ nepokrytÄ› smÃ¡l, jÃ¡ si utÃ-rala uplakanÅ½ oÅ•i a byla Å¡astnÃ¡, Å¾e tyhle situace uÅ¾ mÅ¡im dÃ¡vno za sebou. A pÅ™iÅ¡lo to znovu:â€žMamiko?â€œ

â€žAlÅ¾bÄ›tko, proboha, mlÄ•. Åœekneme si vÅ¡echno v autÄ›.â€œâ€žAle mamiko, jeÅ¡tÄ› muÅ¡iÃ-me do IÃ©kÃ¡lny, koupit tam na pinÅ•oula, mÄ¡ ho pÅ•jeci nemocnÅ½ho.â€œMaminka strÄ•ila hlavu do kabelky, zÅ™ejmÄ› hledala nÄ›co jako roubÃ-k, a protoÅ¾e mÄ›la kabelku velkou, veÅ¡la se jÃ- tam ta hlava celÃ¡ i s Å•istÃ-ramen.â€žAlÅ¾bÄ›tko,â€œ promluvila zadumanÄ› ta starÅ¡Ã-, â€žjÃ¡ myslim, Å¾e na mastiÅ•ku je pozdÄ›. Mamka vÅ•era veÅ•er Å™Ã-kala tetÄ›, Å¾e uÅ¾ je ÄºplnÄ› mrtvej.â€œA umÅ™ela jsem i jÃ¡, pÃ¡jn pÅ™ed nimi a maminka si skoro ÄºplnÄ› celÃ¡. MyslÃ-m, Å¾e do tÅ½ IÃ©kÃ¡lny uÅ¾ opravdu nepojedou.

Na nÄ›jplavce dÄ›da IÃ¡me housky a hÃ¡zÃ- je kachnÃ¡m. Baba ho peskuje: â€žÅ½e se nestydÃ-te! Vy si tu hÃ¡zÃ-te a plÃ½tvÃ jÃ-dlem! Vy nevÃ-te, sobÅ•e, Å¾e v Africe umÃ-rajÃ-lidi hlady?!â€œâ€žAle jo,â€œ odtuÅ¡Ã- omluvnÄ› staÅ™Ã-k, â€žvÃ-m, se odpusÅ¥te mi, jÃ¡ tak daleko nedohodÃ-m.â€œ

Je

temnÃ½ veÄ•er. Po hÅ™bitovÃ› chodÃ- muÅ¾e, rozhlÃ-Å¾Ã- se, aÅ¾ pÅ™ijde k jednomu z hrobÅ- a zaÄ•ne z nÄ>j odsouvat Å¾ulovou desku. Jeho poÄ•Ã-nÃjnÃ- vydÄ›sÃ- postarÅ¡Ã- vdovu, kterÃj jde prÄ›vÄ› kolem:â€žHalÃ³, pane?! Co to dÄ›lÃ;te?!â€œMuÅ¾e vÅ›ak pokraÄ•uje dÄ›l, desku z hrobu poloviny odsunutou.PanÃ- kÅ™iÄ•Ã-: â€žProsÃ-m vÃjs, to se nedÄ›lÃ; nechte je odpoÄ•Ã-vat v pokoji! ProÄ• to dÄ›lÃ;te?!!â€œ celou desku, z hrobu vyskoÄ•Ã-chlapeÄ•ek a holÄ•iÄ•ka a hned se mu radostnÃ› vrhnou ke krku:â€žTati, tati!â€œVdova omdle kÅ™Ã-sÃ- a kdyÅ¾ se Å¾ena probere, vysvÄ›tluje jÃ:-â€žCo se lekÃ;te, panÃ-?! Å li jsme s manÅ¾elkou do kina, a tak jsme d veÄ•er k naÅ¡im!â€œ

Tak hezkej den, lide pracujÃ-cÃ- i nepracujÃ-cÃ-!

d@niela